

LA VANGUARDIA

President-Editor:
JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

Director:
José Antich

Vicedirector:
Alfredo Abián

Directors adjunts:
Enric Juliana
Alex Rodriguez

Subdirectors:
Maria Dolores García
Miquel Molina

Manel Pérez
José Alberola (Art)

Redactors en cap: Enric Serra (Web), David González i Lluís Moix (Adjunts al Director), Joaquín Luma (Internacional), Jordi Barbeta (Política), Susana Quadrado (Tendències i Viure), Ignacio Orovisio (Cultura), Dagoberto Escorcia (Esports), Ramon Aymerich (Economia), Celsa López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Jaume Serra (Indústria i Innovació), Albert Vinyamit (Fotografia), Nària García Arenas (Disseny), Félix Balda (Magazine i Eo) i Magi Camps (Edició).

Seccions: Elisenda Vallego (Internacional), Isabel García Pagan (Política), Pau Baqueró (Opinió), Rosa M. Bosch (Tendències), Ramon Sabé (Viure), Juan B. Martínez (Esports), Dolores Álvarez (Economia), Miquel Villagrasa (Gent), Cristina Gallego (Fotografia), Francesc Puig (Disseny) i Albert Molins (Producció).

Consellers de Direcció: Jaume Arús i Josep Maria Soria.

La decisió de Sánchez-Camacho

LA polèmica desencadenada entre cossos policials a Catalunya en relació amb l'agència d'espionatge Méthodo 3 ha derivat en una nova tempesta política. Diumenge passat la presidenta del PP català, Alicia Sánchez-Camacho, va anunciar que renuncia a l'escorta personal que li proporciona la policia catalana per desconfiança cap als seus responsables polítics. Ahir Camacho va anar més enllà per demanar la dimissió del director general dels Mossos, Manel Prat, arran del fet que aquest admetés haver-se reunit el 18 de març amb una periodista "per casualitat" i després que aquesta es veïés amb el propietari de Méthodo 3, Francisco Marco, que va ser detingut al cap de poques hores. La trobada va tenir lloc a poques illes de distància del domicili de Marco. Prat va negar, contra el que sostenen fonts del Cos Nacional de Policia (CNP), que el seu cotxe oficial estigués aparcadament davant la casa de Marco. També va revelar que ja fa tres setmanes que la secretaria d'Estat de Seguretat va comunicar al Departament d'Interior la decisió de Sánchez-Camacho de substituir la seva escorta de mossos per agents de la policia estatal. Aquesta decisió de la líder del PP català suposa un fet sense precedents.

Cal recordar que Méthodo 3 va aparèixer en escena arran d'un fet que vincula Sánchez-Camacho: l'enregistrament d'una conversa en un restaurant entre Victòria Álvarez, exnòvia de Jordi Pujol Ferrusola, i la mateixa líder dels populars, que va denunciar els fets al jutjat. També el PSC va ser assenyalat com a possible client de l'agència, i fins i tot instigador d'aquest presumpte acte d'espionatge, un punt que aquest partit nega taxativament. D'això se n'ha seguit una causa judicial que ha dut Marco a la presó i ha posat al descobert una

presumpta trama d'espionatge a polítics i personalitats a Catalunya. També el director general de Presons de la Generalitat, Xavier Martorell -a qui Sánchez-Camacho també ha demanat la dimissió-, ha estat relacionat amb Méthodo 3, fet que l'ha portat a renunciar com a president de Convergència (CDC) a Sant Cugat.

Tot plegat ha contribuït a enrarir el clima polític a Catalunya fins a extrems desconeguts, en fer tèmer que el dret a la intimitat de moltes persones, incloent-hi la líder del PP català, ha pogut ser violentat. Es tracta de fets de manifesta gravetat que han de ser aclarits. Però amb aquesta mateixa gravetat s'ha de contemplar la decisió de Sánchez-Camacho pel que suposa de qüestionament de la professionalitat dels Mossos -encara que ella ho negui-, i, per extensió, de la seva legitimitat democràtica per dur a terme les funcions que tenen encomanades d'acord amb les lleis. Com poden confiar els ciutadans de Catalunya en la seva pròpia policia si una important dirigent política la qüestiona fins al punt de rebutjar-ne els serveis? A quin cos policial s'haurien de dirigir els ciutadans si tenen necessitat de resoldre un problema? Sánchez-Camacho hauria de reconsiderar la seva decisió.

La líder del PP català té perfecte dret a discrepar dels responsables polítics dels Mossos. Ningú no ho posa en dubte. I hi ha molts aspectes d'aquest últim episodi en què s'ha vist implicat el director general Manel Prat que han de ser aclarits. Però no és acceptable que un conflicte polític com és aquest es converteixi en un conflicte entre policies. Tant els Mossos d'Esquadra com el CNP o la Guàrdia Civil han demostrat la seva professionalitat en moltes ocasions i la política no ha d'interferir en cap cas en la seva tasca.

Deute amb les farmàcies

ELS més de tres-cents milions d'euros que la Generalitat deu a les farmàcies de Catalunya constitueixen una pesada llosa per a aquests petits negocis, molts dels quals es troben en una situació extremadament greu. Davant la falta de pagament del Govern autonòmic, que al seu torn en culpa l'Executiu central, els farmacèutics es veuen obligats a finançar la sanitat pública, en un marc de dificultats creixents per aconseguir crèdits dels bancs, els quals arriben a exigir-los avals personals perquè consideren insuficient la garantia de la mateixa Generalitat sobre les factures pendents.

El que està passant amb les farmàcies catalanes és del tot inacceptable perquè, a més de perjudicar els propietaris d'aquests establiments, col·loca el servei públic de prestació de medicaments a un pas del col·lapse. A Grècia això ja ha succeït.

Els farmacèutics es reuneixen avui en una assemblea massiva per decidir l'adopció de mesures excepcionals davant una situació excepcional, segons les seves pròpies paraules. Fins ara han col·laborat al màxim per no haver de suspendre la dispensació de medicaments als ciutadans i cal demanar que continuïn fent aquest esforç, mentre puguin, perquè no contribueixin a crear un problema afegit.

Cal demanar als bancs, així mateix, que flexibilitzin i abarateixin la concessió de crèdits a les farmàcies perquè el que és segur és que, més tard o més d'hora, cobriran. Però qui té la responsabilitat de resoldre el problema, tanmateix, són les administracions públiques.

L'Estat espanyol, que finança la Generalitat, es troba en una situació de tesoreria cada vegada millor, com ho demostra la bona acceptació que els seus títols de deute públic tenen als mercats financers, i disposa de prou liquiditat per pagar deutes.

El conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell, va afirmar ahir al fòrum Barcelona Tribuna que demanarà al Govern central un nou pla de pagament a proveïdors i una ampliació per a Catalunya del Fons de Liquiditat Autonòmic (FLA) per resoldre els problemes financers de la Generalitat. Però això s'ha de fer amb la màxima celeritat i eficàcia, atès que el retard del pagament a proveïdors agreuja la crisi econòmica i amplifica fins a extrems insospitats el clima de desconfiança en què viu la societat.

El que no és acceptable és que els ciutadans siguin ostatges dels conflictes i enfrontaments entre les administracions que els governen, sobretot quan afecten serveis tan sensibles com el farmacèutic, el sanitari, l'assistencial o l'educatiu.

Quim Monzó

Cervesa!

Aquest cap de setmana he anat dues vegades al Festival de Cervesa de Barcelona. (Ja em disculparan si no escric "Barcelona Beer Festival", que em sembla una mostra penosa de provincialisme.) Bé, doncs dues vegades hi he anat: la primera divendres i la segona diumenge. Amb una no en vaig tenir prou perquè m'agrada la bona cervesa, no les aigüeroles que ofereixen la majoria de cerveses industrials. A més, el primer dia em va sorprendre com ho havien organitzat. La cúpula de l'Arenas sembla a posta per a aquesta trobada: amb cinquanta sortidors de cervesa que ocupen mitja circumferència, mentre a l'altra mitja hi ha parades amb menjar. Com que hi ha moltíssimes més cerveses que no pas sortidors, quan un barril s'acaba hi posen un altre de diferent. Per saber de què és, dalt d'una tarima hi ha una llarga pissarra on dues persones escriuen, amb guix, les referències del nou barril que punxen i el número de sortidor. Vesteixen camisa blanca, pantalons negres, elàstics negres, corbata de llacet i una visera d'oficinista, també negres. Quan hi ha canvi de barril toquen una campana per anunciar-ho, com a la Borsa de Nova York quan comença la sessió.

Divendres el públic era abassegadament jove. Cabelleres i barbes llarguissimes, moltes samarretes de heavy metal i algunes panxes considerables, que em permetien sentir-me dins de la normalitat. Diumenge al

Amb una visita al Festival de Cervesa no en vaig tenir prou perquè m'agrada la bona cervesa

migdia, a aquest públic bàsic -profesional, diguem-ne- s'hi havien afegit curiosos i un munt de parelles amb cotxets de nens. El món de la cervesa ha sofert una gran transformació. Recordo quan, fa més de trenta anys, Eduard Vinyamata i Imma Tubella em van passar una recepta de l'illa de Man per fabricar-ne. En vaig fer a casa, i em va sorprendre que el procés fos poc complicat i que quedés tan bona. Allò era a finals dels setanta, i quan explicaves a algú que feies cervesa a casa et mirava com a un sonat. Ara, la quantitat de gent que en fabrica en petites quantitats i la comercialització creix dia a dia. Joestic enamorat de Holz, de l'Hospitalet de Llobregat, uns fusters que un dia van aprofitar un racó del seu taller per fer-ne. Com que tots aquests nous cervesers són desvergonyits (i no preveuen entrar en el mercat convencional de cervesa), bategen amb noms descaradament infantiloïdes tant les empreses com les cerveses: Evil Wedding, Almería Far West, Dead Cat, La Mare dels Ous, Mob Barley, Rossa Anti Racista, Segarreta, La Virgen, Son of a Batch, Hello! My Name is Ingrid... Els de Holz en fan dues que em tenen el cor robat (la Sex a Pils i la Reservoir Hops, amb 102 i 118 unitats internacionals d'amargor, respectivament), però per Nadal en fan una d'especial: Fucking Christmas. Em va fer ràbia, divendres i diumenge, no poder tastar una del Zulogarden de Molins de Rei: Sang de Gossa. Per si hi ha nens que llegeixen això, no els descrig Pèti-queta, on es veu quina sang és exactament la d'aquesta gossa.●